

Orvište 08.10.2016

Je pol štvrtej ráno. To je jedna z ďalších pekných vecí na starnutí, človek ma takú kopu času, kedy môže treštit' oči do tmy, premýšľať nad zbytočnosťami a báť sa pohnúť, aby nezobudil spoluležiacu. Do budičku zostávajú pekné dve hodiny, tak sa snažím cvičiť v telekinéze a myslou urýchliť beh sekundovej ručičky. Moja námaha prináša iba čiastočný úspech, podarí sa mi ovplyvniť rýchlosť sekundovky, ale bohužiaľ zlým smerom. Čas sa vlečie, ako keď na preteku rozhodujete. Pretekárovi, s ktorým si nemáte veľa čo povedať. Ktorému nejde ryba. V daždi.

Ale budík nakoniec zazvoní, samozrejme sa mi akurát začalo driemať. No nič, neodpočinitý vstávam, posledné kolá sa budem po sektore motať ako zombie. Auto ma víta ľadovým, doslova ľadovým pohľadom. Naivne sa pustím do prehľadávania auta, aj keď viem, že tá škrabka tam nie je. Takže najprv, opäť naivne, skúšam zoškrabať ľad nechťikom, potom celou dlaňou. Nakoniec sa mi podarí najst' tuhší obal od neviem čoho, s tým to okno oškrabem na prevádzkovú úroveň. Cestou zastavujem na benzínke, ujo Braňo prikázali, nech som tam o 6:02 (ano, fakt povedal 6:02) na káve.

Kofeín zabral, prebral som sa natoľko, že som bol schopný porozumieť väčšine, čo Braňo s Miškom vraveli, ku koncu som sa dokonca do rozhovoru zapojil jednoslabičnými slovami a citoslovcami. Skúšam ešte svoj šarm rozohrať na predavačku na benzínke a presvedčiť ju, aby niekde spod pultu vyhrabala škrabku na ľad a predala mi ju, veď aj zajtra môže mrznúť. Zistil som dve veci: 1. na benzínkach v túto dobu ešte nedržia zimný tovar a 2. môj šarm za veľa nestojí, nechcelo sa jej ísť hľadať. Na Miška môj šarm tiež nezaberá, ale zas fungujú psie oči, ktoré na neho robím a dáva mi svoju škrabku. Týmto mu v mene Besipu (bezpečnosť cestnej premávky) ďakujem.

V Orvišti sme po krátkej jazde, už je tu viacero pretekárov, pokecám, vyžrebujem a idem na flek pripravovať sa. Čaká nás 6kôl po 50 minútách. Začínam hore v plytčine, som celkom rád, je to považované za horší flek, aspoň ho budem mať rýchlo za sebou a na začiatku by sa tu nejaká ryba mohla zdržiavať.

Zaznie klaksón, idem na to. Meppska 2, strieborná. Asi tretí hod mám

kontakt, zasekávam, ryba tam je ale odpor je slabý, ostriež, nebodovaný. Po chvíľke, druhý, tretí. Tretí je celkom pekný má cez 25cm, keby som mal po ruke nožnice a čiernu fixu, asi by som z neho skúsil urobiť duháka. Poslednou rybou na rotačku je asi 10cm plotička, neviem, čo ju to napadlo, kúsať do takej veľkej rotačky. Naokolo sa sem tam niečo vytiahne, idem skúsiť plandavku, čistobielu lackovku. Po pár hodoch prichádza kontakt, ale len očucháva, nechávam to bez záseku. Zas pár hodov, po očuchavacích

kontaktoch prichádza kopanec, ryba sa zasekáva sama, v klude sa mi ju darí zdolať. Do konca kola chytám plandavku, darí sa ešte jeden úlovok.

Ďalší štand mám pod búdou, tu som začínal pretek v jari a zabil som zero. Temné spomienky vyliezajú z podvedomia, plné plaču, žiaľu, smútku, bolesti a strachu. Ale nevzdám sa, idem bojovať. Plandavka sa osvedčila, nie je dôvod na zmenu. Nesklamala ani v tomto kole, kolo končím s 3 bodmi. Hodil som par razy aj gumu, ale to len preto, aby ma okolití pretekári neohovárali. 3 body považujem za fajn výsledok, lebo neviem, že za rohom sa ťahajú ryby v počte 10+.

Presun na 3. štand, hneď prvý hod zdolaná ryba na plandavku, vravím si, tu to bude fajn. Vydrižím si to vravieť až do konca kola, na výsledku to však nič nemení. Očakávane fajn neprichádza. Už som aj gumičkoval, ale duháky su tu voľajaké fajnové. Takže 1 bodík. Hlavne, že nie je nula, utešujem sa.

Aby mi nebolo ľúto, tak nula prichádza hneď ďalšie kolo. A to som chytal takmer pri výpusti, na jednom z top flekov. Prvé kolo tu chytali okolo 15 ks, ďalšie 10, tretie do 5, no a my, aby sme neporušili tú peknú zostupnosť, samé zerá. Videl som na asi 7 - 8 pretekárov, rybu chytil jeden. Ryba sa sem tam na hladine ukázala, záber som mal jeden, ale nesekeateľný. To bolo všetko.

Prestávka, guláš, kofola.

5. kolo chytám hneď druhý flek pod bufetom. Ryba sa na hladine dosť intenzívne ukazuje, snáď bude medzi nimi nejaký so samaritánskymi sklonmi. Dám pár hodov s 4g lackovkou, nič sa nedeje. Duhaky sa na hladine objavujú častejšie a častejšie, tak nabijem malú jalcovú rotačku a skúšam. Jeden sa zmiluje, mám prvý bod. Čaro rotačky pominulo, tak dávam maličkú plandavku zlatej farby. Tá sa ukáže ako to pravé, pstruhy na nu celkom slušne reagujú, kolo končím s piatimi rybami. Fajn, som spokojný.

Idem na posledný štand, hore pred plytčinou. Ešte pred začiatkom kola s Peťom Horňákom odhadujeme, že s jednou rybou v poslednom kole môžeme atakovať prvú desiatku. A teraz nasleduje matematická úloha: pretekár D očakáva, že za čas $t=50$ min uloví aspoň jednu rybu, ktorá mu zaručí, že výsledné umiestnenie U bude mať ≤ 10 . Koľko rýb pretekár D chytil v poslednom kole, ak výsledné umiestnenie $U=23$?

Takže bieda, mal som akurát na 10gr plandavku v super diaľke jeden ťukanec, to bolo všetko. Vedľa chytajúci Milan Cibulka dal dva duháky na plandu. Po tom druhom som si išiel poplakať do svojej hornbachackej škatule. Je fajn, že je taká veľká, môžem do nej strčiť celú hlavu, tváriť sa, že niečo hľadám, tíško si nariekať a nikto ma nevidí. Keď som si tú pikslu robil, tak táto jej pridaná hodnota mi nenapadla. Každý deň sa človek naučí niečo nové.

Pretek náročný, ryby nasadenej dosť, aj pekne rozlezená po rybníku, ale ako hovorí jeden kolega, ochota záberu bola nízka.

Na treťom mieste skončil Rasťo Kuchajda, druhý Braňo Pecník a vyhral nejaký pán Robo Ondrovič. Nevieť kto to je, ani čo našom ligovom preteku chcel, ale viem, že ho nemám rád. Prejavil sa ako človek bez hanby a úcty k ligistom. To sa nerobí. Gratulujeme víťazom.